

формата, която са е състояла отъ понятеиъ положи- теленъ разказъ, отъ кратки въпроси и отговори и др. т., е правила тие памѣтници още повече до- стѣпни, и тие ятко са укрѣпляле въ народната па- мѣть. Като са стрѣмиле да дадатъ на сичко пжл- но обяснение, апокрифете въ своите тжлкования различни предмѣти изъ св. писание сж са преда- вале на произволни символизми, които удовлетво- ряватъ патриархалното джлбокомислие, и по-новата руска расколническа (старовѣрческа) литература твжрде чѣсто са ползува отъ тие источники: наивното стрѣмление да бжде откритъ джлбокъ смисалъ въ писанията е видѣло символически смисалъ даже и въ оние разкази, които и самото евангелие е изо- бражало съ положителни факти, а не съ притчи и съ иносказания.

Такива сж биле въ общи черти сичките оние „хождения“, „въпроси“, „слова“, „бесѣди“, и др. т., които ние намираме въ множество стари рус- ски ржкописи, и на които источникътъ въ повечето случаи за руската писменность е била Бжлгария. Тѣхното бжлгарско происхождение са е помнило въ Россия джлго време и апокрифическото суевѣрие са е опредѣляло съ името *бжлгарски басни*⁸⁾.

Господствующиятъ клиръ не е можѣлъ да не обжрне внимание на тая лжжовна литература и да са не постарае да предпази православните отъ сж- блазненята. Съ тая цѣль е билъ сжставенъ *in- dex*'тъ. Така са нарича статията за *истинните и лжжовните книги*, която, като исчислява и ед- ните, и другите, ни представлява любопитенъ ука- затель на запрещаемиете отъ нея лжжовни книги.

8) „Описан. Рум. Музея“, стр. 242.